

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. Varius in rebus sacris, aquæ vsus spiritualis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

carcer ille, religionis ergo inuisitur, totius urbis concursu, & fideles inde hauriunt aquam, & potant, & tamen fons indeficiens persenerat.

Fontem hunc D. Petrus, qui prædictos, in carcere, milites ad Christum conuertit, precibus à Deo impetrauit, tanto maiore beneficio, quia, eo saliente, & sitis est restincta, & extincta sunt peccata baptizatorum. Quæ sanè non minima dignitas est aquæ, esse scilicet instrumentum, per quod animæ expiantur, & gratiæ cælestis in eas vita infunditur. Neque in baptismo tantum vsus hic aquæ sacer fuit. Siquidem consueuerant antiqui Christiani etiam, ante precationem, manus abluere. Ad quem morem alludens Paulus ait: *Volo viros orare, in omni loco, leuantes puras manus.* Et apud Clementem legimus, *vt Christianus lotus oret;* significabat scilicet ea lotio manuum, operum & conscientiæ puritatem. Qua de causa Tertullianus ait: *Qua ratio est, manibus quidem ablutis, spiritu verò sordente, orationem subire?* Postea in eiusmodi lauacri locum successit, vt aqua sacerdotis precibus benedicta (quæ fidelibus vsui esse consueuerat, in eorum domibus, vt Alexandri Papæ res gestæ significant) in ipso ingressu Ecclesiæ poneretur, qua, ad leuiorum peccatorum expurgationem, adeuntes Ecclesiam aspergerentur. Quod etiam domi facere, vtilissimum plurimi experiuntur. Quæ maxima est aquæ gloria, non ad corporis duntaxat, sed, & ad animæ sordes abluendas, eam adhiberi. Maior tamen adhuc dignitas est, in sacrificio missæ, vinum non nisi aqua mixtum offerri, ex Dominica traditione, ac more totius Ecclesiæ Christianæ, vt S. Cyprianus testatur. Nec vtrique aliter fecit, in vltima cœna, Christus, qui, tanquam temperantiæ exemplum, censendus est, vinum aquâ miscuisse. De his sacris fontibus intelligit D. Cyrillus Patriarcha Alexandrinus illud Ioëlis, de Christo vaticinantis: *Fily Sion exultate, & latamini in Domino Deo vestro, quia dedit vobis Doctorem iustitiæ, & descendere faciet ad vos imbrem matutinum & serotinum, sicut in principio. Et implebuntur area frumento, & redundabunt torcularia vino & oleo.* In quæ verba ita scribit Cyrillus: *Sciendum secundum mysticum euentum promissionem veram esse. Data est nobis, ceu in pluuia, AQUA VIVENS SACRI BAPTISMATIS; & tanquam in frumento, panis viuus; & tanquam in VTINO SANGVIS.* Accessit item vsus DEI, qui, per sacrum BAPTISMA, in Chri-

IX.

J. Tim. 2.
Clem. lib. 8.
Constit. c. 38.

Tertullian.
de orat. c. 16.

S. Cyprian.
Epist. 63. ad
Cæcil.

S. Cyrill. in
Ioel. cap. 2.

in Christo iustificatis, ad consummationem conferret. Fontes ergo sunt sacramenta, & inter hos aqua viua sacri baptismatis, vnde diuina in homines gratia dimanat.

¶

Hæc magna aquarum ornamenta beneficiaque esse, quis neget, vsque ad spiritum animamque penetrantia; cum magni fiant alij Sancti, qui vel ad sitim corporis duntaxat restringendam, Moysen imitati, aquas æstantibus fontibusque sunt diuinitus largiti? Recens est, quod de S. Isidoro Hispaniæ colono, ex historia vitæ atque imagine illius didicimus; cui idem fuit, scipione terram & fontem eruere. Refert Nicephorus, Donatum Eureæ, in Epiro, antistitem, cum aliquando, ex itinere fessus, comites aquæ penuria languentes conspicatus esset; primum DEVM precatum, deinde terram manu fodisse, atque illico fontem aquæ viuæ produxisse, quæ viâ comites ad itineris laborem recreauit. Quod hic manu, Antoninus (martyr Apamiæ passus) virgâ fecit, quâ vbi humum percussit arenam, nec vllis aquis rigatam, illico fons exiit, cuius potu refocillatus, iam hilarior ad martyrium cucurrit. Idem præstitit Basolus Rhemensis Abbas, in Galliæ partibus, dum montem solitarius incoheret, nec aquam haberet, fontem precando de rupe elicit. Quod hi pro se fecerunt; idem alij impetrarunt, in gratiam aliorum. Nam D. Franciscus, dum rustici cuiusdam sitim, in solitudine, miseratur, oratione terram dirupit, è cuius vulnere, in vicem sanguinis, fons emicuit, cuius haustu, qui moribundus sicco ore vix anhelabat, restitutus sibi, saluè vixit. Cum Haimo dux, in venatione immodicè sitiret, tetigit, baculo terram Iodocus monachus, & reddita est illi extemplo aqua, ex arido solo; quasi ad celum pulsasset, aut tanquam si dolium perfodisset. Dedicabat Dunstanus Cantuariensis Archiepiscopus Ecclesiam quandam, magna hominum multitudine confluenta. Defecit populo sitienti aqua; pedo igitur terram verberauit; & quasi testam aqua plenam rupisset, ita mox fons copiosus sese effudit, qui à Vincentio scribitur hodiernum vsque in diem manare, vt nomen quoque Dunstani largissimè dimanet, per orbem. Quid longè excurrimus, cum celeberrimos eiusmodi fontes, in vicinia nostra, habeamus? S. Corbiniani Frisingæ; S. Wolfgangi Ratisponæ; trium Exulum ad pagum Oettingam? Ac, ne oleum desit, laudatissimum manat S. Quirini,

in De-

Niceph. lib.
14. cap. 45.

Marul. lib. 4.
cap. 2.

idem ibid.

ibid.

Petrus de
Natalibus
lib. 1. cap. 65.

Vinecr. l. 24.